

Monsignore Ocariz: “Dørene til Opus Dei er åbne for alle”

Monsignore Fernando Ocariz (Paris 1944) er den person der står Opus Deis prælat nærmest. Vi offentliggør her et interview fra Zenits bureau, i hvilket der tales om den juridiske figur personalprælaturet.

08.04.2008

I et interview til Zenit afslører generalvikaren, i lyset af de første 25 år efter at Opus Dei blev løftet op til

personalprælatur – det eneste i verden – hvad denne institutions forbindelse er til sognene og forklarer, at den ”magt”, som den formodes at have, ikke er andet end den, der udgår fra Evangeliet.

Msgr. Ocariz har modtaget Zenit på hovedkontoret i Villa Tevere i den evige Stad hvor også grundlæggeren, Sankt Josemaria Escriva de Balaguer, ligger begravet.

Msgr. Ocariz er fysiker og teolog. Han er forfatter til adskillige filosofiske og teologiske publikationer, særlig indenfor historiens og kristologiens filosofi, og har siden 1986 været rådgiver til troslærekongregationen.

Msgr. Ocariz er også medlem af det Pavelige Teologiske Akademi og har været Opus Deis Generalvikar siden 23. april 1994.

– Opus Dei blev skabt for at hjælpe lægfolk i deres almindelige liv. Er lægfolkene virkelig en del af prælaturet Opus Dei eller er prælaturet kun for den minimale del som Opus Deis præster udgør?

Msgr.Ocáriz: Opus Dei blev netop grundlagt for at udbrede og påminde alle – præster som lægfolk – om det universelle kald til hellighed. Som den hellige Josemaria lærte os siden 1928, medfører denne universalitet, dvs. Guds kald til hver person, at alle hæderlige menneskelige omstændigheder såsom arbejdslivet, familiære og sociale relationer kan og bør være hellige og helliggørende.

Som den daværende kardinal Joseph Ratzinger sagde i anledningen af kanoniseringen af Opus Deis grundlægger: Sankt Josemaria Escrivás budskab har været med til at rette en forkert opfattelse af hellighed, som om det kun var

forbeholdt ”de store”. Hellighed betyder at gøre sig til Guds ven, og lade den Anden virke i os, den Eneste der kan udvirke, at denne verden bliver god og lykkelig.

Opus Deis lægfolk, kvinder og mænd, gifte og ugifte, er en ligeså integreret del af prælaturet som præsterne, der udgør presbyteriet. Forholdet mellem de præsteviede og de troende lægfolk er det samme som i kirken.

Hver lægperson i Opus Dei tilhører på samme tid det sogn hvor han eller hun har sin bopæl i lighed med enhver anden katolik. Pave Johannes Paul II sagde ved adskillige lejligheder, idet han helt konkret refererede til Opus Dei, at det ministerielle præstekald hos de gejstlige og det almindelige præstekald hos de troende lægfolk er forenet og sammenknyttet til en enhed i kald og levevis for at opfylde Prælaturets opgave med at

evangelisere under en Prælats vejledning.

– Opus Dei er det eneste personalprælatur som eksisterer på nuværende tidspunkt. Bliver det konsulteret af andre kirkelige organisationer, som gerne vil være personalprælatur?

Msgr.Ocáriz: Ja det gør; på nuværende tidspunkt er det det eneste personalprælatur. Der eksisterer imidlertid andre kirkelige instanser som også er afgrænsede af en personlig synsvinkel til at løse forskellige pastorale behov.

For eksempel de apostoliske ordinariat som findes i nogle lande til at tage sig af de troende fra østkirken, militærordinariat og den personlige apostoliske administration som for nogle år siden blev indstiftet op i Brasilien.

Kun Pavestolen kan oprette et personalprælatur; og desuden er det forudset i den Kanoniske Ret at man bør konsultere de involverede biskoppelige konferencer.

Det drejer sig om en pastoral beslutning, rettet mod at hjælpe kirkens mission i en verden, der er karakteriseret ved en konstant bevægelse af folk fra det ene sted til det andet. For eksempel nævnte Pave Johannes Paul II i sine post-synodale apostoliske opfordringer *Ecclesia in America* og *Ecclesia in Europa* personalprælaturerne som mulige løsninger for personer der har brug for et særligt pastoralt hensyn, og nævner specielt grupper af emigranter.

Der eksisterer også den mulighed, i lighed med hvad der hændte med Opus Dei, at Helligåndens virken, der inspirerer til at apostoliske opgaver bliver udført, afstedkommer visse

pastorale behov, som nødvendiggør personalprælaturets struktur.

Jeg er ikke bevidst om at Opus Dei har modtaget konsultation fra institutioner som har tænkt på den mulighed selv at blive et personalprælatur. Det er derimod relativt ofte at personer fra Opus Dei bliver ringet op af kongresser, studiegrupper, pastorale grupper osv. og bliver bedt om at fortælle om deres erfaringer fra prælaturet i disse år.

– Hvad ligger der i den formodede uafhængighed - eller autonomi, hvis De foretrækker det ord – af Opus Dei, som stammer fra den kendsgerning at det juridisk er et personalprælatur?

Msgr.Ocáriz: Virkeligheden er nøjagtig det modsatte. At udnævne en organisation til prælatur betyder netop "afhængighed". Det betyder jo at sætte en del af de kristne i pastoral

afhængighed af et medlem af det kirkelige hieraki.

Det giver ingen mening at tale om uafhængighed eller autonomi, tværtimod; Opus Dei afhænger jo af en prælat der er udnævnt af den Romerske Pave.

Prælaten og hans vikarer udøver deres kirkelige magt sammen med andre hyrder, under Pavens supreme autoritet i overensstemmelse med kirkens universelle normer og de særlige normer, der findes i statutterne som Pavestolen har oprettet for prælaturet.

Jeg tror at erfaringen med tilstedeværelsen af Opus Dei i et utal af sogne på alle verdens fem kontinenter kan, også ud fra et praktisk synspunkt, medvirke til at forstå, at personalprælaturet som introduceret af det andet Vatikankoncil ikke skader enheden i de enkelte kirker, tværtimod, er det

dets formål at tjene dem i deres generelle evangeliseringsopgaver.

Som Pave Benedict XVI skrev til den nuværende prælat, Biskop Echevarria, i anledning af halvtresårsjubilæet for hans præstevielse: ”Når du fremmer iveren efter personlig hellighed og apostolisk nidkærhed hos dine præster og lægfolk, vil du ikke alene se den flok vokse, som du er betroet, men også stille en virksom hjælp til rådighed for kirken i dens presserende evangelisering af det moderne samfund.

– Er det korrekt at sige at der er ”Opus Dei biskopper”?

Msgr.Ocáriz: Det afhænger af hvad man forstår ved det udtryk. Når en præst fra prælaturets presbyteium bliver kaldt ind af den Hellige Fader til et bispeembede, hvilket hænder af og til, sker der det samme som med enhver sognepræst, der bliver kaldt

ind: han ophører med at tilhøre det kirkelige distrikt han kommer fra, men fortsætter dog at modtage åndelig vejledning fra prælaturet. Han har den samme kanoniske status som enhver anden biskop.

Det er derfor helt klart, at Opus Deis prælat ikke har nogensomhelst indflydelse på disse biskoppers bispeopgaver.

– Jeg forestiller mig, at De mener, der ikke eksisterer et før og efter i Opus Dei, på grund af fænomenet ”Da Vinci koden”?

Msgr.Ocáriz: Bestemt nej. Det giver ingen mening at tro, at den roman kunne få en historisk indvirkning, som kunne resultere i et før og efter i Opus Dei.

Noget andet er at tale om den indflydelse romanen har haft på visse personer. Uden at ignorere den

forvirring, som den slags lektüre kan frembringe hos nogle læsere, ved jeg, at mange personer tog den beslutning at sætte sig i forbindelse med prælaturet og undersøge dets aktiviteter omkring kristendomsundervisningen som konsekvens af de oplysninger bogen gav om Opus Dei, med den hensigt at modarbejde de falske udsagn på en rolig og klar måde.

Desuden har der været utallige eksempler på solidaritet med Opus Dei fra journalister, forfattere og andre personer, som har fulgt medierne nærmere angående dette tema. Vi har også oplevet en fantastisk solidaritet fra kirkens side; det er øjeblikke hvor man virkelig føler at kirken er een familie.

– Til tider hører man folk tale om Opus Deis ”magt”. Hvorfor tror De at den opfattelse er kommet i omløb?

Msgr.Ocáriz: På trods af vore personlige begrænsninger -vi hverken er eller ser os selv som klassens bedste elev- har Gud velsignet Opus Deis sjæles arbejde med megen apostolisk frugt.

Måske kan dette menneskeligt set opfattes af nogle som et udtryk for ”kraft” eller ”magt”.

I virkeligheden er Opus Dei en lille del af kirken, og dens ”magt” består i at den udspringer deraf: Evangeliet er, - som Sankt Paul skriver – ”Guds styrke til at frelse alle som tror.”

Frugterne af Opus Deis medlemmers arbejde er forårsaget af Helligånden i kirken og ved kirken.

Den der nærmer sig en apostolisk aktivitet organiseret af prælaturet, for – dets døre er åbne for alle – tilbydes en horisont med kristent liv.

Den der nærmer sig Opus Dei for at søge menneskelig indflydelse eller

andre former for goder, der ikke er åndelige, vil ikke blive der ret længe, for han eller hun vil kun høre tale om kærlighed til Jesus Kristus og til Kirken, om et kristent engagement, åndeligt liv og gavmild tjenstvillighed overfor næsten.

Af Miriam Diez i Bosch.

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://dev.opusdei.org/da-dk/article/
monsignore-ocariz-drene-til-opus-dei-
er-abne-for-alle/](https://dev.opusdei.org/da-dk/article/monsignore-ocariz-drene-til-opus-dei-er-abne-for-alle/) (07.08.2025)